

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24.09.2008, sp. zn. 5 Tdo 1084/2008, ECLI:CZ:NS:2008:5.TDO.1084.2008.1

Číslo: 32/2009

Právní věta: K dokonání trestného činu pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 128c písm. c) tr. zák. se nevyžaduje, aby k žádosti pachatele o majetkový nebo jiný prospěch či k jeho přijetí za to, že se zdrží podávání návrhů při dražbě, muselo přistoupit i jednání spočívající v tom, že se pachatel skutečně zdržel podávání návrhů při veřejné dražbě. Není tedy nutné, aby se pachatel následně zúčastnil veřejné dražby a aby skutečně tímto způsobem ovlivnil její průběh.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.09.2008

Spisová značka: 5 Tdo 1084/2008

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě

Předpisy: § 128c odst. c tr. zák.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného Z. S. proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. 7 To 483/2007, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou pod sp. zn. 3 T 108/2005.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 3 T 108/2005, byl obviněný Z. S. uznán vinným trestným činem pletich při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 128c písm. c) tr. zák., který spáchal tím, že dne 29. 11. 2004 v době od 12.45 až 12.55 hod. na parkovišti před sídlem soudního exekutora v Ž. požadoval po Ing. M. D. a Ing. T. Z. finanční částku ve výši 150 000 Kč s tím, že pokud tuto finanční částku obdrží, nezúčastní se či nebude zvedat cenu ve veřejné dražbě konané dne 29. 11. 2004 v 13.00 hod. v sídle soudního exekutora ve Ž., kdy předmětem dražby byly objekty v zemědělském areálu M. v majetku úpadce společnosti P., a. s., N., a následně od Ing. M. D. na uvedeném místě převzal finanční hotovost ve výši 150 000 Kč.

Za tento trestný čin byl obviněný Z. S. odsouzen podle § 128c tr. zák. k trestu odnětí svobody v trvání 8 měsíců, jehož výkon mu byl podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.

Krajský soud v Brně, který rozhodoval jako soud odvolací o odvolání obviněných F. S. a Z. S., rozhodl usnesením ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. 7 To 483/2007, tak, že obě odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodná zamítl.

Proti uvedenému usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. 7 To 483/2007, ve spojení s rozsudkem Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 3 T 108/2005, podal obviněný Z. S. prostřednictvím obhájce Mgr. J. P. dovolání z důvodů uvedených v § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř., neboť je přesvědčen, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a jiném nesprávném hmotně právním posouzení, a také, že bylo rozhodnuto o zamítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku, aniž by byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí. V podrobnostech dovolatel uvedl, že pokud odvolací soud konstatoval, že soud prvního stupně učinil úplná a správná zjištění, která mají oporu v provedeném dokazování, pak tento jeho závěr není správný. Dovolatel odkázal na obsah svého odvolání, kde popsal podle svých slov celou řadu podstatných bodů, přičemž poukázal na to, že zjištění nalézacího soudu jsou v rozporu se závěry v provedeném dokazování. Zejména takto dovolatel shledal rozpory ve výpovědích poškozených, z nichž soud výlučně vyšel, upozornil také na výpověď svědka S., která je v rozporu s výpověďmi poškozených a kterou nalézací soud ignoroval. Dále upozornil, že žádal připojení spisu Okresního soudu Brno - venkov pod sp. zn. 8 C 209/2004 a jeho provedení jako důkazu, přičemž zdůraznil, že jde o pouhou spekulaci soudu prvního stupně, pokud tento uvedl, že obviněný měl možnost informovat policii o manipulaci s dražbou mobilním telefonem, poukázal také na absenci zvukového záznamu poškozených, na kterém mělo být zaznamenáno údajné korupční jednání obviněného, a také zmínil skutečnost, že si na úspěšné vydražení nemovitostí skutečně přinesl patřičný finanční obnos. Odvolací soud se s obhajobou uplatněnou obviněným nevypořádal. Dále dovolatel upozornil i na to, že nalézací soud se nijak nevypořádal s návrhem obviněného na doplnění dokazování již výše zmiňovaným spisem Okresního soudu Brno - venkov, ačkoli obviněný tvrdí, že připojením tohoto spisu by bylo prokázáno tvrzení obhajoby, že to byla naopak skupina osob okolo svědků Ing. T. Z. a Ing. M. D., kdo celou dražbou manipuloval a komu se za asistence policie a orgánů činných v trestním řízení podařilo dosáhnout svého cíle. Oba výše jmenovaní svědci Ing. M. D. a Ing. T. Z., sami potvrzují, že s panem S. a společností P. CZ, s. r. o., promýšleli strategii jak vydražit předmětný areál a za tímto účelem se pravidelně scházeli a volili v této věci společný postup.

V další části svého mimořádného opravného prostředku dovolatel uvedl, že při uznání viny byl potrestán stejně jako jeho spoluobviněný, kterému ovšem odsuzující rozsudek klade za vinu údajné jednání dlouhodobějšího charakteru a údajný opakovaný nátlak na poškozené. Soud tedy i v tomto směru postupoval chybně.

Dále dovolatel namítl, že pokud se již vydal do dražební místnosti a byl zadržen až zde, pak nemohl skutkovou podstatu trestného činu, který je mu kladen za vinu, nikdy dokonat. To by se stalo jedině v případě, že by se z dražební místnosti před zahájením dražby vzdálil, eventuálně pokud by zůstal při dražbě zcela pasivní.

V závěru dovolání pak obviněný Z. S. shrnul své dosavadní námítky, dodal, že odvolací soud se nevypořádal ani s rozsáhlým projevem jeho obhájce a s návrhy na doplnění dokazování vznesenými při veřejném zasedání před odvolacím soudem a rozhodnutí je v důsledku těchto skutečností nepřezkoumatelné a nesrozumitelné. V návaznosti na to dále navrhl, aby Nejvyšší soud jako soud odvolací napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství, jemuž bylo dovolání obviněného Z. S. doručeno ve smyslu § 265h odst. 2 tr. ř., se k němu vyjádřil v tom smyslu, že v rámci uplatněného dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze vytýkat nesprávnost nebo neúplnost skutkových

zjištění, popř. nesprávnost hodnocení důkazů soudy (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.). Ty části dovolání, ve kterých dovolatel opakuje námitky uplatněné již v rámci odvolání a směřující proti hodnocení důkazů soudy a proti rozsahu provedeného dokazování, jsou z hlediska deklarovaného dovolacího důvodu irelevantní a nelze k nim při rozhodování o dovolání přihlížet. Totéž platí o námitce týkající se výroku o trestu. V rámci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze sice vznášet námitky proti správnosti některých hmotněprávních posouzení týkajících se výroku o trestu, např. aplikace § 35 odst. 2 nebo § 37a tr. zák., nelze však vznášet námitky toliko proti přílišné přísnosti trestu. Uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jehož hmotně právní povaha byla vysvětlena výše, odpovídá pouze námitka obviněného Z. S., podle níž trestný čin nebyl dokonán, neboť dovolatel se v důsledku zákroku Policie ČR nemohl dopustit jednání spočívajícího v nepodávání návrhů při dražbě. Tuto námitku však státní zástupce nepovažuje za důvodnou, neboť trestný čin podle § 128c písm. c) tr. zák. je dokonán již momentem, ve kterém pachatel přijal majetkový nebo jiný prospěch, resp. dokonce již momentem, kdy pachatel žádal takový prospěch. Není nutné, aby pachatel následně skutečně ovlivnil průběh dražby. Trestný čin je tedy dokonán i v případě, že pachatel se v důsledku nějaké objektivní okolnosti dražby vůbec nezúčastní. Otázka, zda pachatel skutečně ovlivnil či neovlivnil průběh dražby, by mohla mít vliv toliko na stupeň nebezpečnosti činu pro společnost. V předmětné trestní věci nepřicházelo vůbec v úvahu ani uplatnění dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., směřujícího do nedostatku podmínek pro zamítnutí odvolání obviněného, neboť odvolací soud zamítl odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné po meritorním přezkumu napadeného rozhodnutí. Dovolatel ve svém opravném prostředku v podstatě napadá kvalitu přezkumné činnosti odvolacího soudu a kvalitu odůvodnění jeho rozhodnutí; takovéto námitky však výše uvedenému dovolacímu důvodu neodpovídají a námitky proti kvalitě odůvodnění soudního rozhodnutí navíc nelze v dovolání vznášet již s ohledem na ustanovení § 265a odst. 4 tr. ř.

Vzhledem k výše uvedené argumentaci státní zástupce Nejvyššího státního zastupitelství navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání obviněného Z. S. v jeho celku odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné a aby tak podle § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. učinil v neveřejném zasedání. S rozhodnutím v neveřejném zasedání souhlasil i pro případ jiného než výše navrženého rozhodnutí Nejvyššího soudu.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, odst. 2 písm. h) tr. ř. je přípustné, bylo podáno osobou oprávněnou (§ 265d odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. ř.), řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.) a splňuje náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněným vznesené námitky naplňují jím tvrzené dovolací důvody, a shledal, že dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. byl uplatněn v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněné.

Obviněný uplatnil dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Z takto vymezeného dovolacího důvodu vyplývá, že důvodem dovolání ve smyslu tohoto ustanovení nemůže být samotné nesprávné skutkové zjištění, a to přesto, že právní posouzení (kvalifikace) skutku i jiné hmotně právní posouzení vždy navazují na skutková zjištění vyjádřená především ve skutkové větě výroku o vině napadeného rozsudku a blíže rozvedená v jeho odůvodnění. V rámci dovolání podaného z důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je možné na skutkový stav poukázat pouze z hlediska,

zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Z těchto důvodů nemohl Nejvyšší soud přihlížet k samotným skutkovým námitkám obviněného, zejména pokud měl obviněný za to, že není dostatečně zjištěný skutkový stav a že soud prvního stupně taktéž nehodnotil provedené důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když na některé důkazy jím bylo nahlíženo jako na nevěrohodné a některé navrhané důkazy ani neprovedl. Jen pro úplnost však Nejvyšší soud dodává, že rozhodně nelze konstatovat, že by nalézací soud činil zjištění, která by neměla oporu v provedeném dokazování. Naopak, zjištění, že právě obviněný Z. S. žádal výše specifikovanou finanční částku za to, že se nebude aktivně účastnit chystané dražby předmětných nemovitostí, bylo provedenými důkazy dostatečně prokázáno. Nesporné je, že obviněný také vyžadované peněžní prostředky obdržel bezprostředně před zahájením dražby a je třeba dát za pravdu nalézacímu soudu, že ačkoli měl obviněný Z. S. čas a možnost informovat o jím tvrzené nabídce ze strany poškozených stran jeho neúčasti na dražebním jednání, této možnosti nevyužil a jeho jednání tak směřovalo k začátku dražebního jednání až do doby, kdy byl zadržen s převzatými penězi příslušníky Policie České republiky na základě oznámení právě poškozených. Nalézací soud v tomto směru vycházel nejen z výpovědí poškozených Ing. T. Z. a Ing. M. D., ale také ze skutečnosti, že bankovky, které poškození obviněným předali, byly předem policisty označené, navíc měl nalézací soud k dispozici i zvukový záznam z předchozího jednání spoluobviněného F. S. s poškozenými, ze kterého, byť se na něm obviněný Z. S. nepodílel, vyplynulo, že právě F. S. byl iniciátorem celé akce a určoval si částku, kterou žádal za zdržení se dražebního jednání, což je důležité z hlediska věrohodnosti výpovědí obou poškozených Ing. T. Z. a Ing. M. D., o kterých obviněný Z. S. tvrdí, že to byli oni, kteří celou záležitost zinscenovali. Z provedených důkazů naopak vyplývá, že tomu tak nebylo, že k celé situaci došlo tak, jak uvádějí tito svědci a nikoli jak se snaží tvrdit obviněný Z. S. Pokud také dovolatel Z. S. ve svém mimořádném opravném prostředku tvrdí, že nalézací soud zcela ignoroval výpověď svědka Š. S., která měla vyznít ve prospěch obviněného Z. S., pak Nejvyšší soud konstatuje, že tento závěr dovolatele není správný, neboť z odůvodnění rozsudku nalézacího soudu je zřejmé, že se tento soud výpovědí tohoto svědka zabýval, její obsah shrnul ve svém rozhodnutí, ale evidentně z této výpovědi nevycházel, neboť dále v odůvodnění kladl důraz na výpovědi výše uvedených svědků a další shora již zmiňované důkazy, vedle kterých stojí výpověď svědka Š. S. osamoceně, a to i vzhledem k jeho vztahu ke spoluobviněnému F. S. Nalézací soud tedy postupoval správně a stejně tak i soud odvolací, který jeho výše uvedené skutkové závěry potvrdil. V této souvislosti je však nutné ještě poznamenat, že Nejvyšší soud je zásadně povinen vycházet ze skutkových zjištění soudu prvního stupně, případně doplněných nebo pozměněných odvolacím soudem. V návaznosti na tento skutkový stav pak zvažuje hmotně právní posouzení, přičemž samotné skutkové zjištění učiněné v napadených rozhodnutích nemůže změnit, a to jak na základě případného doplňování dokazování, tak i v závislosti na jiném hodnocení v předcházejícím řízení provedených důkazů. To vyplývá také z toho, že Nejvyšší soud v řízení o dovolání jako specifickém mimořádném opravném prostředku, který je zákonem určen k nápravě procesních a právních vad rozhodnutí vymezených v § 265a tr. ř., není a ani nemůže být další (třetí) instancí přezkoumávající skutkový stav věci v celé šíři, neboť v takovém případě by se dostával do role soudu prvního stupně, který je z hlediska uspořádání zejména hlavního líčení soudem zákonem určeným a také nejlépe způsobilým ke zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř., popř. do pozice soudu projednávajícího řádný opravný prostředek, který může skutkový stav korigovat prostředky k tomu určenými zákonem (srov. § 147 až § 150 a § 254 až § 263 tr. ř. a taktéž přiměřeně např. usnesení Ústavního soudu ve věcech sp. zn. [I. ÚS 412/02](#), [III. ÚS 732/02](#), [III. ÚS 282/03](#) a [II. ÚS 651/02](#)). V té souvislosti je třeba zmínit, že je právem i povinností nalézacího soudu hodnotit důkazy v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., přičemž tento postup ve smyslu § 254 tr. ř. přezkoumává odvolací soud. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí (viz např. náleží Ústavního soudu pod sp. zn. [III. ÚS 84/94](#), Sbírka nálezů a usnesení ÚS, sv. 3, č. 34; dále srov. náleží Ústavního soudu ze dne 17. května 2000, sp. zn. [II. ÚS 215/99](#), uveřejněný pod č. 69, ve sv. 18

Sb. nálezů a usnesení Ústavního soudu ČR). Takový závěr však s ohledem na obsah obou citovaných rozsudků a jejich návaznost na provedené dokazování, které je zachyceno v Nejvyšším soudem přezkoumaném spisovém materiálu a ve shora rozvedených úvahách k jednotlivým námitkám uplatněným obviněným v dovolání, nelze učinit. Jen pro úplnost považuje Nejvyšší soud za nutné uvést, že si vyžádal obviněným opakovaně k důkazu navrhovaný spis Okresního soudu Brno-venkov, sp. zn. 8 C 209/2004, a provedl s ním v neveřejném zasedání důkaz, avšak z tohoto spisu nevyplývaly žádné relevantní skutečnosti pro posouzení této trestní věci, když v občanskoprávní věci týkající se žaloby na určení vlastnictví nemovitostí, podané žalobcem POINT CZ, s. r. o., nebylo konáno žádné jednání a řízení bylo posléze usnesením Okresního soudu Brno-venkov ze dne 28. dubna 2006, sp. zn. 8 C 209/2004, zastaveno s ohledem na to, že žalobce ještě před zahájením jednání ve věci vzal návrh zcela zpět s tím, že předmětné nemovitosti byly prodány v dražbě. Rozhodně z obsahu tohoto spisu nevyplývá nic v tom směru, že by skupina osob kolem poškozených Ing. T. Z. a Ing. M. D. celou dražbu manipulovala, jak tvrdil v dovolání obviněný Z. S., a proto ani v tomto směru nejsou jeho námitky důvodné.

Obdobného charakteru jsou i námitky obviněného, týkající se přiměřenosti uloženého trestu ve vztahu k výši trestu uloženému jeho spoluobviněnému. V tomto směru byla skutková zjištění soudů obou předchozích instancí správná a zároveň i úplná a Nejvyšší soud se s jejich hodnocením zcela ztotožňuje, snad jen k otázce přiměřenosti uloženého trestu zdůrazňuje, že tímto dovolatel nenaplnil ani jeden z deklarovaných dovolacích důvodů, a závěr o tom, jaký trest a v jaké výši bude obviněnému uložen, zůstává proto plně v kompetenci nalézacího, či případně odvolacího soudu.

V rámci uplatněného dovolacího důvodu podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. však obviněný Z. S. vznesl i právně relevantní námitku, spočívající v tom, že nalézací soud a následně odvolací soud nesprávně právně posoudily jeho jednání, kterým rozhodně nemohl dokonat souzený trestný čin, pokud se již vydal do dražební místnosti a byl zde zadržen a nedošlo tedy k tomu, že by se před zahájením dražby z dražební místnosti vzdálil, event. by byl při dražbě pasivní.

Trestný čin pletich při veřejné soutěži a veřejné dražbě se podle § 128c písm. c) tr. zák. dopustí ten, kdo žádá nebo přijme majetkový nebo jiný prospěch za to, že se zdrží podávání návrhů při dražbě. V tomto ustanovení trestního zákona jde v podstatě o pasivní úplatkářství za účelem, aby se účastník zdržel podávání návrhů při dražbě. Veřejné dražby a vznik, trvání a zánik některých právních vztahů s tím souvisejících nyní obecně upravuje zákon č. 26/2000 Sb., o veřejných dražbách, a proto se podle tohoto zákona postupuje, nestanoví-li zvláštní právní předpis jinak (srov. zákon č. 427/1990 Sb., o převodech vlastnictví státu k některým věcem na jiné právnické nebo fyzické osoby, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů). Dražbou podle tohoto zákona se rozumí veřejné jednání, jehož účelem je přechod vlastnického nebo jiného práva k předmětu dražby, konané na základě návrhu navrhovatele, při němž se licitátor obrací na předem neurčený okruh osob přítomných na předem určeném místě s výzvou k podávání nabídek a při němž na osobu, která za stanovených podmínek učiní nejvyšší nabídku, přejde příklepem licitátora vlastnictví nebo jiné právo k předmětu dražby, nebo totéž veřejné jednání, které bylo licitátorem ukončeno z důvodu, že nebylo učiněno ani nejnižší podání [srov. § 2 písm. a) cit. zákona č. 26/2000 Sb.]. K dokonání tohoto trestného činu pak postačí, pokud pachatel i jen požádá jiného účastníka dražby o majetkový prospěch za to, že se zdrží účasti na dražbě, anebo že nebude zvyšovat svými návrhy potenciální cenu předmětu dražby, přičemž je samozřejmě trestné i jednání spočívající v tom, že pachatel buď na základě své předchozí žádosti či na základě nabídky vzešlé z iniciativy jiného účastníka dražby přijme určité majetkové plnění.

Soud první instance již ve skutkové větě výroku o vině svého rozhodnutí uvedl, že obviněný Z. S. „... požadoval po Ing. M. D. a Ing. T. Z. finanční částku ve výši 150 000 Kč s tím, že pokud tuto finanční částku obdrží, nezúčastní se či nebude zvedat cenu ve veřejné dražbě, ... a následně od Ing. M. D. na

uvedeném místě převzal finanční hotovost ve výši 150 000 Kč.“ V odůvodnění nalézací soud dále uvedl, že obviněný se spoluobviněným F. S. v době před zahájením dražby převzali finanční částky v souvislosti s jejich případnou neúčastí či pasivitou při dražbě areálu v obci M. Tyto skutečnosti ani jeden z obviněných nepopřel, byť později uváděli, že měli v úmyslu převzaté peníze odevzdat dražiteli a poukázat na nelegální postup osob přihlášených do dražby. Bezprostředně po převzetí peněz byli také oba obvinění zadrženi Policií České republiky. Dále nalézací soud rozvedl, že vycházel zejména z výpovědí svědků Ing. T. Z., Ing. M. D., kterým neměl důvod nevěřit. Obsah jejich svědeckých výpovědí není ve vzájemném rozporu a je navíc podporován i obsahem audiozáznamu o rozhovoru ze dne předcházejícího dražbě, kde obviněný F. S. zcela jednoznačně požadoval po svědcích v souvislosti s dražbou finanční prostředky. K obhajobě obviněného Z. S., že měli snahu jít věc oznámit dražiteli, nalézací soud zdůraznil, že již za situace, kdy obvinění šli k autu pro peníze, nebo poté, co peníze převzali, měli dostatek času, aby například prostřednictvím mobilního telefonu věc oznámili policii, což však neučinili. Ohledně úmyslu obviněného Z. S. pak soud první instance uvedl, že jeho úmysl byl dán prokazatelně za situace, kdy zval svědky za roh budovy, kde se s nimi domlouval na částce, která mu má být předána.

Soud druhého stupně pak v odůvodnění svého usnesení stručně konstatoval, že soud prvního stupně učinil ve věci úplná a správná skutková zjištění, která mají oporu v provedených důkazech, tato zjištění pak náležitě zhodnotil jak jednotlivě, tak i v jejich souhrnu, a nepochybil, pokud dospěl k závěru o vině obou obviněných. Odvolací soud také dospěl k závěru, že oba obvinění v podstatě zopakovali ve svých odvoláních svou obhajobu z předchozího trestního řízení, a to včetně návrhů na dokazování, a nalézací soud se s touto obhajobou dostatečně vypořádal.

Nejvyšší soud s ohledem na shora uvedené skutečnosti shledal závěry soudů obou instancí vztahující se k výroku o vině trestným činem pletich při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 128c písm. c) tr. zák. správnými a úplnými a plně se s nimi ztotožnil. K námitce obviněného ohledně nedostatku dokonání uvedeného trestného činu považuje Nejvyšší soud za nutné ještě uvést, že, jak vyplynulo z výše uvedeného, zákon pro dokonání trestného činu pletich při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 128c písm. c) tr. zák. vzhledem k jeho dikci (arg. slova „... žádá nebo přijme majetkový nebo jiný prospěch za to, že se zdrží podávání návrhů při dražbě ...“) nevyžaduje, aby k jednání spočívajícímu v žádosti o majetkový prospěch či již v jeho přijetí za shora uvedeným účelem muselo přistoupit ještě i jednání spočívající v tom, že by se pachatel podávání návrhů při dražbě skutečně zdržel. Není tedy nutné, aby se pachatel následně zúčastnil dražby a skutečně tímto způsobem ovlivnil její průběh. Pachatelovo jednání je trestním zákonem jako dokonáný trestný čin sankcionováno již v okamžiku, kdy v době předcházející a související s veřejnou dražbou vysloví takovou žádost nebo přijme majetkový nebo jiný prospěch. Není tedy z hlediska dokonání uvedeného trestného činu podle § 128c písm. c) tr. zák. rozhodné, zda je takový návrh realizován až do svého důsledku, neboť jednak poškozený jeho návrh nemusí přijmout a jednak může pachatel v průběhu času dospět k závěru, že byt obdržel předmětný vyžádaný majetkový prospěch, nehodlá svůj slib neúčastnit se dražby a nepodávat zde návrhy splnit. Nelze totiž v takových případech opomenout, že toto ustanovení chrání zájem na řádném a zákonném provedení jakékoli veřejné dražby, zejména zájem na dodržování stanoveného postupu za rovných podmínek pro jejich účastníky (soutěžitele). Dovolací soud proto shrnuje, že tato jediná právně relevantní výhrada vznesená obviněným není důvodná.

Ve vztahu k dalšímu dovolatelem uplatněnému dovolacímu důvodu pak je třeba poukázat na skutečnost, že dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. nebyl naplněn ani v jedné ze svých variant, neboť především, jak již bylo shora uvedeno, nebyl v předchozím řízení dán důvod dovolání uvedený v některém z ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - k) tr. ř., ani není možné konstatovat, že by nebyly splněny procesní podmínky pro zamítnutí odvolání, o němž rozhodl napadeným usnesením odvolací soud. Takovouto vadou je totiž rozhodnutí soudu druhého stupně

zatíženo v případě, kdy tento soud rozhodl o zamítnutí řádného opravného prostředku z některého z tzv. formálních důvodů bez meritorního přezkumu rozhodnutí soudu prvního stupně, ačkoli při správném postupu byl povinen takovýto přezkum provést (např. zamítl pro opožděnost odvolání, které bylo ve skutečnosti podáno včas). V předmětné trestní věci nepřicházelo uplatnění této části dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. vůbec v úvahu, neboť odvolací soud zamítl odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné po meritorním přezkumu napadeného rozhodnutí. Obviněný Z. S., pokud jde o uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř., ve svém dovolání v podstatě napadá kvalitu přezkumné činnosti odvolacího soudu a kvalitu odůvodnění jeho rozhodnutí. Takovéto námitky však výše uvedenému dovolacímu důvodu neodpovídají a námitky proti kvalitě odůvodnění soudního rozhodnutí navíc nelze v dovolání vznášet již s ohledem na ustanovení § 265a odst. 4 tr. ř.

Nejvyšší soud s ohledem na všechny skutečnosti uvedené výše dospěl k závěru, že napadené usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 20. 12. 2007, sp. zn. 7 To 483/2007, jakož i jemu předcházející rozsudek Okresního soudu ve Žďáru nad Sázavou ze dne 30. 5. 2007, sp. zn. 3 T 108/2005, nevykazují takové vady, pro které by je bylo nutno z některého důvodu uvedeného v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) či l) tr. ř. zrušit. Soud prvního stupně jako soud nalézací objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné z hlediska skutkového zjištění, které pak v souladu se zákonem právně kvalifikoval, a s jeho skutkovými i právními závěry se pak ztotožnil i soud druhého stupně, jako soud odvolací, který po řádném přezkoumání rozhodnutí nalézacího soudu v rozsahu vymezeném odvoláním obžalovaného toto odvolání podle § 256 tr. ř. jako nedůvodné zamítl, přičemž se současně bez pochybností a logicky, byť velmi stručně a s odkazem na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, vypořádal se všemi pro tento důvod relevantními námitkami obviněného uplatněnými v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v něm uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání, jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud v návaznosti na rozsudek nalézacího soudu, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí vytýkanými vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněného Z. S. o dovolání zjevně neopodstatněné, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Své rozhodnutí přitom učinil v souladu s ustanovením § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.